



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **P. S.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, bytem x, zast. JUDr. Janem Konečným, advokátem se sídlem Oldřichova 273/13, 128 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM. 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.8.2013 č.j. OAM-10/LE-BE02-K01-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce se přiznává odměna 10.200,-- Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.8.2013 č.j. OAM-10/LE-BE02-K01-2013, kterým žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a poukazuje na porušení ust. § 2 a § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a učiněná zjištění nepostačovala k správnému posouzení věci. Namítá, že opatřené důkazy žalovaným nebyly úplné, čímž došlo k porušení správního řádu a nemohlo tak dojít ke správnému posouzení skutkové a právní otázky. Tvrdí, že provedené důkazy žalovaný zhodnotil nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti. Domnívá se, že splňuje důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Namítá, že dlouhodobě žije ve svazku s družkou, se kterou vychovává nezletilou dceru, jejímž je otcem, ale není zapsán v rodném listu. Pravdivost jeho tvrzení o společné domácnosti a společné výchově jejich dítěte nebyla žalovaným náležitě zjištěna, což vedlo k nesprávnému závěru zjištění skutkového stavu. Poukazuje také na

hrozící nebezpečí ze strany krajanů, kteří jej viní z toho, že jim nebyly vyplaceny mzdy za práce, které v České republice vykonávali. Správní orgán tyto hrozby vyhodnotil, aniž by se alespoň pokusil zjistit jejich závažnost. Dále poukazuje na změny politické situace v zemi jeho původu, ke kterým došlo v poslední době na Ukrajině. Uvádí, že je neakceptovatelné, aby on jako Ukrajinec žil s družkou a nezletilou dcerou (obě občanky Ruské federace) na území RSFR či Ukrajiny.

Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí a poukazuje na to, že v rozhodnutí podrobně popsal důvody, pro které tvrzení žalobce hodnotil jako účelová. Námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu považuje za neopodstatněné, neboť žalobce neuváděl žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za azylově relevantní. K námitce tvrzeného rodinného života žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2011 č.j. 2Azs 8/2011. Žalovaný se domnívá, že právo na soukromý a rodinný život tak, jak je garantováno mezinárodním právem, nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa na rozvíjení rodinného života. Pokud chce žalobce setrvat na území ČR, má možnost svůj pobyt řešit dle zákona o pobytu cizinců. K námitce nedostatečného zhodnocení humanitárního hlediska žalovaný poznamenává, že řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní, sociální a ekonomickou situaci, zdravotní stav a věk. Žalobce v žádosti uvedl, že je zdravotně zcela v pořádku. Žalovaný odkázal na závěry vydaného rozhodnutí, které jsou dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny a ze kterých jasně plyne, z jakých důvodů neshledává žalobcovy důvody jako hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný nedospěl také k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal dne 17.1.2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že Ukrajinu opustil v květnu 2001 a od té doby žije v ČR. K důvodům svého odjezdu z Ukrajiny uvedl, že se rozešel s manželkou, neměl kde žít, a proto odjel pracovat do České republiky. O mezinárodní ochranu žádá proto, že se nemá kam vrátit a obává se tam problémů s lidmi, kterým v minulosti nezaplátil peníze. Dále uvedl, že na území České republiky má družku a dceru, které jsou na něm finančně a citově závislé. V případě návratu na Ukrajinu neví, co by bylo, protože tam nemá žádné zázemí. Dne 21.1.2013 se uskutečnil pohovor, při kterém žalobce uvedl, že na Ukrajině pracoval jako opravář strojů a od roku 1991 jezdil za prací na Slovensko. V roce 1996 odjel do České republiky, vyřídil si zde pracovní vízum a legálně zde pracoval. V roce 2006 mu byl ukončen pobyt, jelikož prodloužení pobytu svěřil kamarádovi, který si vzal jen peníze, ale nic nevyřídil. O tom, že platnost jeho pobytu skončila, se dozvěděl až počátkem roku 2007 a od té doby v České republice žije nelegálně. Ke svým potížím na Ukrajině uvedl, že v době, kdy přicestoval do České republiky, najal lidi na práci pro zaměstnavatele, který jim nezaplátil. Šlo o Ukrajince, kteří nyní chodí za jeho matkou a chtějí, aby žalobce se vrátil do vlasti a peníze jim zaplatil. Jde o velké částky a žadatel se v této souvislosti obává nebezpečí ohrožení života a invalidity. Na policii se s tímto problémem neobrátil. K důvodům svého odjezdu z vlasti uvedl, že odjel za prací, jelikož na Ukrajině je práce málo. V době svého pobytu v ČR Ukrajinu navštěvoval. Za další důvod své žádosti označil rozvod s manželkou, které nechal dům, takže na Ukrajině nemá kam jít. Za další důvod označil snahu žít s družkou a dcerou, státními občankami Ruské federace, které na území České republiky mají povolen

trvalý pobyt a jsou na něm finančně i citově závislé. Potíže se státními orgány ve vlasti, úřady, soudy, policií či armádou žalobce vyloučil. Dne 1.8.2013 se uskutečnil doplňující pohovor, při kterém uvedl, že v žádosti o mezinárodní ochranu po 7 letech nelegálního pobytu ho motivovalo zadržení policisty ČR a umístění do záchytného zařízení.

Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovorech neuvedl skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) azylového zákona. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žalobce za důvod neochoty vrátit se do vlasti uvedl skutečnost, že je mu tam vyhrožováno spoluobčany, pro které dříve v České republice zajistil práci, za kterou jim nebylo zapláceno, navíc tam měl ekonomické potíže a v ČR má družku a dceru. Obavu z ekonomických potíží v případě návratu na Ukrajinu nelze stejně jako snahu o sloučení rodiny za důvody pro udělení mezinárodní ochrany považovat. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nejsou ani obavy žalobce ze soukromých osob. V tomto případě je možné obrátit se na ukrajinskou policii a domáhat se nápravy a ochrany svých práv.

Soud stejně jako žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu dle § 13 azylového zákona. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto zákonného ustanovení.

Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil. Žalovaný přihlédl k věku žalobce, jeho zdravotnímu stavu, rodinným vazbám a po posouzení celého případu žalobce nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b azylového zákona.

Žalobce neuvedl skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dále se správní orgán zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Správní orgán se zabýval jednotlivými skutečnostmi, na jejichž základě lze doplňkovou ochranu udělit a také posoudil informace o zemi původu žalobce. Žalobce sice uvedl, že na území České republiky pobývají jeho družka a dcera, občanky

Ruské federace, které jsou na něm citově i finančně závislé a tato skutečnost mu znemožňuje návrat na Ukrajinu. Správní orgán k těmto důvodům uvedl, že realizace soukromého a rodinného života žalobce není podmíněna pobytem jeho rodiny v České republice. Jelikož se jedná o cizí státní příslušníky, mohou svůj rodinný a soukromý život realizovat v zemi státní příslušnosti některého z nich. Soud se s tímto posouzením ztotožňuje a dodává, že na základě skutečností, které sdělil žalobce a posouzení informací o zemi původu neshledal, že by vycestování žalobce do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu tak, jak mu ukládá § 75 odst. 1 s.ř.s. V souvislosti s nynějšími událostmi na Ukrajině a vyhocené situaci v některých konkrétních oblastech uvádí, že žalobce má dostatečné právní záruky pro to, že tyto skutečnosti mohou být dostatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud takové řízení vyvolá.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Zdejší soud žalobci k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta (§ 35 odst. 8 s.ř.s.); náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Náklady řízení spočívají v odměně za 3 úkony (§ 11 písm. b), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb.) právní služby v částce 3.100,-- Kč za jeden úkon (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,-- Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. července 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně